

Prológus

Vad Ūr

A könnyűcirkáló csalókán jelentéktelennek tűnt a végtelen világűrhez képest. Ám egy kalóz szemében számos kellemes vonást vonultatott fel: nem viselt magán sem birodalmi, sem köztársasági felségjelzést; könnyű fegyverzetet, illetve gyenge védőpajzsokat hordozott; a méretei alapján legfeljebb tíz-tizenkét utas fért el benne; nem kísérték sem vadászgépek, sem másfajta egységek.

– Maga dönt, kapitány – recsegte egy mély hang Jet Nebula fülébe –, de ne nagyon húzza az időt. A barátunk nem fog sokáig várni.

A magát Jet Nebulának nevező csempész élvezte, hogy rövid pórázon tartja az első tisztjét. Nem táplált hamis illúziókat a zendülés folyton fenyegető veszélye kapcsán. Előre tudta, hogy amint belebotlanak valami igazán értékesbe, egyesek nyomban megpróbálják átvenni a hatalmat az Auriga Fire fedélzetén. Ebben a tudatban vette maga mellé Shinqót, és azóta folyton rajta tartotta a szemét. A csőcselék kordában tartása a meló részének számított.

A felesleges erőszakot viszont nem szerette. Erős túlzásnak tartotta, hogy egy sugárvető csöve mélyed az oldalába.

– Nos? – sürgette őt Shinqo rodese nyelven, miután úgy tett, mintha a gondolataiba merült volna.

– Kapkodásra semmi szükség – jelentette ki gúnyos hangon Jet –, alig egy perce tartóztattuk fel őket. Ennyi idő alatt nem tervezhetek meg egy újabb ugrást.

– Ne kockáztasson! – intette Shinqo, és hogy hangsúlyozza az álláspontját, még mélyebbre döfte a fegyvere csövét. – És örüljön, hogy nem akarjuk a maga hajóját is.

Jet csikorgást hallott jobb felől, és amikor arra fordította a tekintetét, Tragacsot pillantotta meg. A horpadozott, rozsdás gépezet lekövekedt mellette, és fényesen ragyogó fotoreceptoraival őt figyelte. Éppen csak érzékelhetően megrázta a fejét, mire a droid kihátrált a látómezejéből.

– Ne kelljen kétszer kérnem! – mordult fel Shinqo.

– Hát akkor rendben – adta meg magát Jet, azzal letelepedett a parancsnoki ülésbe, és aktiválta az adó-vevőt. – Ha ilyen szépen kéri... de azért nézzük meg, kik ezek a fickók, mielőtt lelopjuk a hátkról a bőrt.

A cirkáló futófényei vadul villóztak a végtelen feketeségben. A rendszerei még csak most csillapodtak le azok után, hogy váratlanul kiszakadt a hipertérből, de Jet biztosra vette, hogy adó-vevője már üzemel. Mint ahogy azt is, hogy az utasai feszülten várják, mit akarnak közölni velük az orruk előtt lebegő gépről.

Azokhoz az egyszerű, kurta mondatokhoz folyamodott, amelyek a múltban már oly sokszor bizonyultak hasznosnak:

– Elkaptalak, szépségem! Figyelem odaát, készüljenek fel! Átszálunk magukhoz!

– Tiltakozunk! – zendült azonnal egy nyers, valószínűleg emberi férfihang a pilótafülke hangszóróiban. – Nem ismerjük el a fennhatóságukat!

A kijelentés újdonságként érte Jetet.

– Maga szerint ki az az eszelős – kérdezte furcsálkodva –, aki bármilyen hatalommal ruházná fel a hozzánk hasonlókat?

– Maga egy engedéllyel működő kalóz. A Köztársaságnak dolgozik.

– Nem, ez egész egyszerűen nem igaz – válaszolta Jet, és magában hozzátette: már nem igaz. – Mi egyszerű, független rablók vagyunk, és a pályánk merő véletlenségből keresztezte az önökét. Adják meg magukat! Könnyítsék meg a dolgomat, cserébe gondoskodom arról, hogy az én kissé heves vérmérsékletű első tiszttem ne kezdjen lövöldözni, amint megpillantja önöket.

– Szó sem lehet róla! Diplomáciai küldetést teljesítünk.

– Kinek? Honnan? Ha csak egyetlen kreditet kaptam volna, valahányszor valaki ezzel az állítással próbálkozott, sosem találkoztunk volna.

Hosszabb szünet következett, majd az ismeretlen férfi ismét megszólalt:

– Minden világos. Mennyit kérnek azért, hogy elengedjenek minket?

Jet az első tisztre nézett, ez a kérdés az ő hatáskörébe tartozott. Shinqót valójában a huttok alkalmazták, és néha a megvesztegetéssel ugyanannyit lehetett keresni, mint amennyit a zsákmánnyal, amiből a kartellek levették a maguk sápját.

A rodiai megrázta a fejét.

– Nincs szerencséd, cimbora – közölte Jet a másik gépen ülő idegennel. – Légy okos, és nyisd ki szépen a zsilipeket. Hamarosan bemegyünk, és nem akarjuk a kelleténél jobban rongálni az árut.

A cirkáló személyzetének erre nem akadt mondanivalója.

Jet a tolóerő-szabályzót finoman előremozdítva elindította a hajóját a másik gép felé, Shinqo pedig belekurjantott a kézi adóvevőjébe:

– Fekk, Gelss, készüljetek, mindjárt kezdünk!

A két sullustani Shinqo gyalázatos bandájához tartozott, és Jet a legkevésbé sem bánta volna, ha ők fizetik meg a zendülők idegességének árát. Erősen gyanította, hogy a cirkáló személyzete nem fogja csak úgy megadni magát. A gép vonalai túl elegánsak voltak, a héjazata túl fényes. A jobb oldalán olvasható CINZIA nevet – a fekete, vastag betűkkel felfestett egyetlen azonosító jelet – nemrég hozták helyre, ami büszkeségre vallott.

Nem, a hajó utasai talán hajlandóak lettek volna kifizetni egy bizonyos összeget, hogy folytathassák útjukat, de az nyilvánvalónak tűnt, hogy nem fogják olcsón adni a bőrüket. Manapság kevesen tettek. Miután a Birodalom és a Köztársaság mind hevesebben szorongatták egymás torkát, és már csak a bejelentés hiányzott, amelyben nyílt háborúnak nevezik az állandó marakodást, sokan döntöttek úgy, hogy a saját kezükbe veszik a törvényt. Oly sokat lehetett veszíteni, és oly keveset lehetett nyerni az összes fronton...

Ennyit a Coruscanti Egyezményről. És ennyit a felesleges vérontás elkerüléséről – bosszankodott magában Jet a két sullustanira gondolva. – Legyen vörös vagy zöld, a vér az vér.

Jet Nebula úgy tartotta, hogy minél kevesebb vér folyik körülötte, annál kisebb az esélye annak, hogy egy napon az övét is ki-ontják.

– Mit mondunk az én főnökeimnek, amikor üresen állítunk be?

– Az nem az én gondom – felelte vigyorogva Shinqo. – Papíron még most is maga az Auriga Fire kapitánya. A maga dolga, hogy kitaláljon egy olyan kifogást, amit a köztársaságiak elhisznek. Én addigra már messze járok, a kreditekkel együtt.

Jet arra a következtetésre jutott, hogy a rodiai előre megjósolható módon azt tervezte, hogy mindkét végről beszorítja őt – és ez mindent megváltoztatott. Tragacsra pillantott, ami ártatlanul ácsorgott a pilótafülke bejáratában. Senki sem juthatott be mellette, de ami ennél is fontosabb, senki sem juthatott ki...

Az Auriga Fire éppen csak megfelezte az eredeti távolságot, amikor Jet rossz érzései beigazolódtak, ráadásul eléggé látványosan. Egyik pillanatról a másikra vörös fények kezdtek villogni a műszerfal különböző pontjain, sőt egy riadójelzés is megszólalt. Jet a képernyőkre nézett, fél másodperc alatt meggyőződött arról, hogy mi az, amit lát, majd minden védőpajzsot a maximumra állított, és a botkormányt balra rántva ütközésig előrelökte a tolóerő-szabályzót.

Az Auriga Fire erősen balra dőlt, Shinqo hátrafelé tántorgott, Tragacs elkapta őt, és fürgén kicsavarta a kezéből a sugárvetőt.

Ebben a pillanatban a zsákmánynak kiszemelt könnyűcirkáló felrobbant, vakító fény ragyogott fel minden ablakban, képernyőn és pajzson.

Jet nem csupán eltérítette a hajóját, annál többet tett. Az utolsó pillanatban eltakarta a szemét a bal kezével, és most az ujjai között óvatosan kilesve fürkészte a teljesen megbolondult műszereket. A Cinziából szinte semmi sem maradt. A szétrepülő törmelékdarabok heves villódzás közepette égtek el az Auriga Fire védőpajzsain.

Shinqo ismét belekiáltott az adó-vevőjébe:

– Ki lőtt? Ki adott tűzparancsot?

– Senki – válaszolta neki Jet –, belső robbanás végzett velem. És ha nem csípem el azt a neutrínóvillanást, mi is megsültünk volna.

Shinqo úgy meredt a kapitányra, mintha ő tervezte volna ki az egészet.

– Most rögtön le kellene lőjem magát! – morogta gyűlölködve.

– És mégis, mivel? – érdeklődött Jet, és Tragacs felé biccentett, ami a rodiaira szegezte a sugárvetőt, amit az imént kobzott el tőle. A kapitány élvezettel szemlélte az első tisztje arcán megjelenő, zavarodott és döbbent kifejezést, majd ismét megszólalt: – Akkor vegyünk át még egyszer az egészet, rendben? Jelenleg a huttoknak dolgozunk, ezt világosan értem. Nekem az egyik főnök ugyanolyan, mint a másik, feltéve ha a részesedés ugyanannyi. De mi mindannyian egyenlő részt kapunk, ugye? Máskülönben közlöm a személyzettel, hogy meg akarta fosztani őket a zsákmánytól. Nem lesznek boldogok, ha megtudják, hogy maga le akart lépni az egészszel. Vagy pedig szólok Tragacsnak, akinek mellesleg nagy szüksége lenne egy olajfürdőre, hogy vegyen szorosabb fogást azon az elsütőbillentyűn, és küldje magát annak a hajónak a személyzete után, akármelyik homályos részén lakjanak most a Világegyetemnek. Vette az adást?

Shinqo eddig idegesnek tűnt, de most látszott rajta, hogy megadja magát.

– Ugyan már, kapitány – mormolta a kezét feltartva –, ez csak valami félreértés lehet.

– Akkor talán nem ártana tisztáznunk – jegyezte meg Jet.

– Persze, persze. Természetesen megkapja a részét. Mindannyian megkapjuk. Soha nem állt szándékomban másként eljárni.

– És a köztársaságiak?

– Majd megegetjük őket egy szép mesével. Együtt, úgy értem. Nem volna tisztességes magára terhelni az egészet.

– Ezt megkönnyebbüléssel hallom – jelentette ki Jet, azzal intett Tragacsnak, ami erre megforgatta a kezében a sugárvetőt, és visszaadta azt a tulajdonosának. – Mindaddig, amíg én vagyok a kapitánya ennek a hajónak, legyen ez akár papírra, akár plasztiklapra, akár barabelbőrre írva, mindenkitől elvárok bizonyos mértékű önmérsékletet és együttműködést. Amíg ezt megkapom, ki fogunk jönni egymással.

Jet ezzel a műszerfal felé fordult, bízva abban, hogy Tragacs idejében megakadályoz minden ellenséges lépést. És abban is bízott, hogy a rodiai elég okos ahhoz, hogy felismerje, mikor kell elfogadni egy kölcsönösen előnyös alkut. Valóban nem érdekelte, hogy kitől kapja a kreditjeit, ahogyan a huttokat sem érdekelte, hogy ki szál-

lítja le nekik a kincseiket, ameddig megkapták azt, amit akartak. Az üzlet tiszta volt, legalábbis azoknak, akik életben maradtak.

– Nézzük, mi maradt a mi szerencsétlen barátainkból...

A törmelékmező gyors ütemben tágult. A szenzorok nyomon követték a legnagyobb darabokat, amelyek között egy-két méterese is akadtak – amin Jet meglepődött. A hajtóműrobbanások általában apró szilánkokra tépték a hajókat.

– Az ott mintha az orrkúp része volna – vélekedett Shinqo, és a kapitány válla felett áthajolva kimutatott az elülső ablakon.

– Nincsenek életjelek – jegyezte meg Jet.

– Vagyis nincsenek szemtanúk – állapította meg elégedetten a rodiai.

– A megszokott üzletmenet... – hümmögött Jet, noha ő maga a több éves kalózkodása alatt egyszer sem ölte meg azokat, akiket kifosztott, legalábbis miután már kifosztotta őket. Igaz, összetört néhány szívet, bezúzott egy-két koponyát, de ennél nagyobb bűnt nem követett el. – Ne higgye, hogy miattunk csinálták.

– Hát akkor miért?

– Ez a millió kredites kérdés – felelte a vállát vonogatva Jet.

Shinqo az állát dörzsölgetve töprengett, az ujjvégei alól súrlódó hangok szöktek ki. Most, hogy a kettejük között kialakult feszült helyzet megoldódott, visszaváltozott korábbi önmagává, vagyis egész jó első tiszté. Rendelkezett a pozícióhoz kellő képességekkel, és ha nem adta át magát a kapzsiságának, remekül irányította a hajót, más-különben Jet sosem szerződtette volna le.

– Volt valamijük a fedélzeten – jelentette ki aztán Shinqo –, és nem akarták, hogy rátegyük a kezünket.

– És ez a valami többet ért, mint a saját életük? – dörmögte Jet, majd hátrafordulva belenézett az első tiszt résznyire húzott szemébe.

– Nekem úgy tűnik, eléggé értékes lehetett.

– Talán még darabokban is az – tette hozzá a rodiai.

– Én is pontosan erre gondolok – válaszolta Jet, és a másodpilóta ülésére mutatott. – Szíjazza be magát, és irányítsa a vonósugarat. Nézzük, mit találunk!

Jet megfordította a hajót, majd ő és Shinqo nekiláttak átfésülni a maradványait annak a hajónak, amelyet alig néhány perccel korábban feltartóztattak. Menet közben a kapitánynak furcsa, nyugtala-

nító érzése támadt. Bűntudatnak tűnt, és arra biztatta magát, hogy ne hagyja, hogy eluralkodjon rajta. Nem ő ölte meg a Cinzia személyzetét. Ők maguk húzták meg az elsütőbillentyűt. A puszta véletlenül múlt, hogy a pályáik keresztezték egymást, és ő a jó szerencséjének köszönhetően, hogy életben maradt. Gyanította, hogy ha a szerencséje kitart, akkor még némi hasznot is húzhat ebből a mély-úri menetből, és akkor végre módjában áll majd valamivel tisztességesebb személyzetet szerződtetni, és visszatérni a csempészkedéshez.

Vannak rossz napok, és vannak jó napok. Ez talán az utóbbiak közé tartozik – mondta magának mindazzal a meggyőződéssel, amit össze tudott kaparni, márpedig Jet Nebula, a sok vihart megélt csempész tekintélyes adag meggyőződést tudott összeszedni magában.

Miféle baj történhetne?

Első rész

***Elveszített
befektetések***

Első fejezet

Shigar Konshi a sugárnyalábok vijjogását követte Coruscant egyik régi kerületének mélyén. Egyszer sem botlott meg, egyszer sem csúszott meg, egyszer sem tévedt el, noha keskeny, elhanyagolt utcákban futott, és körülötte mindenütt évek alatt felgyülemlett szeméthalmok emelkedtek. Vezetékek, lámpák és táblák himbálóztak felette, néha olyan alacsonyan, hogy le kellett hajolnia, hogy átbújhasson alattuk. Az arcán kék tetoválást viselő, magas és karcsú Jedi-tanítvány könnyedén, kecsesen, és tizenkilenc életévéhez képest meglepő magabiztossággal mozgott.

Ugyanakkor a lelke mélyén csak úgy forrtak az indulatok. Nikil Nobil mester döntése szörnyen felháborította, még úgy is, hogy csupán egy, a Galaxis távoli zugával folytatott holokonferencián hallgatta meg.

– A Főtanács úgy ítéli meg, hogy Shigar Konshi padavan nem áll készen a Jedi-próbákra – jelentette ki a maga szenvtelen módján a mester.

A döntés megdöbbsentette Shigart, de okosabb volt annál, hogy megszólaljon. Más már nem is hiányzott neki, mint hogy kimutassa a szégyenét és haragját.

– Mondd meg neki az okát! – kérte Satele Shan nagymester, aki a tanítványa mellett állt a két kezét szorosán összefonva a keblén. Az idős asszony legalább egy fejjel alacsonyabb volt Sigharnál, de mérhetetlen önbizalom sugárzott belőle. Még így, a holokészüléken keresztül is elérte, hogy Nobil mester, a díszes szakállt viselő, tagbaszakadt thisspiasi jól láthatóan kínosan érezze magát.

– Mi, vagyis a Tanács, úgy véljük, hogy a padavanod felkészülése korántsem tökéletes.

Shigar elvörösödött, és elfúló hangon megkérdezte:

– Milyen értelemben, Nobil mester?

A mestere egy szelíd, de ellenállhatatlan telepatikus bökéssel elhallgattatta őt, és megszólalt:

– A tanítványom közel áll ahhoz, hogy lovag lehessen! Biztos vagyok benne, hogy ez már csupán idő kérdése.

– Egy Jedi-lovag minden tekintetben Jedi-lovag – válaszolta a mester a messzeségből. – Nem tehetünk kivételt, még a te padavanoddal sem.

Satele mester kimért bólintással jelezte, hogy elfogadja a döntést. Shigar a nyelvébe harapott. A mestere azt állította, felkészültnek tartja őt, akkor viszont miért nem másítja meg a döntést? Nem köteles alávetni magát a Tanács akaratának. Más padavanért talán szót emelne?

Nem sikerült olyan jól palástolnia nyugtalan érzéseit, mint szeretne volna.

– Az önuralmad hiánya többféle módon is megmutatkozik – mondta neki szigorúan Nobil mester. – Vegyük például azokat a legutóbbi megjegyzéseidet, amelyeket Vuub szenátornak tettél a Forráskezelő Tanács elveivel és működésével kapcsolatban. Abban mindannyian egyetértünk, hogy a Köztársaság korántsem kezeli tökéletesen a jelenlegi válságot, de ilyen időkben a fegyelmezetlenség minden megnyilvánulása megbocsáthatatlan. Megértetted?

Shigar lehajtotta a fejét. Tudhatta volna, hogy az álnok neimoidi nem csupán a véleményére volt kíváncsi, amikor odacsapódott hozzá, és dicséretekkel hízelgett neki. Amikor a Birodalom megszállta a Coruscantot, csak úgy adta vissza a Köztársaságnak, hogy cserébe tekintélyes területi koncessziókat kapott a Galaxis más vidékein. Az ellátóvonalak azóta is akadozva működtek. Hogy Shigarnak igaza volt, azaz a Forráskezelő Tanács valóban egy reménytelenül korrupt banda – ami élőlények milliárdjait teszi ki a háborúnál is nagyobb veszélyeknek, az éhezésnek, a járványoknak és a kiábrándulásnak –, az bizonyos körökben mit sem számított.

– Most természetesen csalódott vagy – folytatta Nobil mester valamivel barátságosabban, mialatt zordon vonásai ellágyultak. – Ezt jómagam is megértem. Tudnod kell, hogy a mestered már több ízben is szót emelt érted. Tiszteljük őt, de ebben az egy ügyben nem

fogadjuk el a véleményét. Nem térhet el a mi közös döntésünktől, viszont magára vonta a figyelmünket. Mostantól figyelemmel követjük a fejlődésedet, és tudnod kell, hogy magasak az elvárásaink veled szemben.

A holokonferencia ekkor véget ért, Shigar ugyanazt a zavaros ürességet érezte Coruscant mélyén, mint akkor. Hogy még nincs felkészülve? Magas elvárások?

A Tanács játszott vele – legalábbis így érződött – azzal, hogy ideoda lökdöste őt, akár egy ketrecbe zárt állatot. Vajon szabad lesz valaha, hogy a saját útját járhassa?

Satele mester még nálánál is jobban értette az érzéseit.

– Menj, és sétálj egyet – mondta neki, mialatt a vállára tette a kezét, és elég sokáig nézett a szemébe ahhoz, hogy meggyőződjön arról, a tanítványa megértette a szándékát. Nem, nem küldte el magától, csupán lehetőséget adott neki arra, hogy megnyugodjon. – Egyébként is beszélnem kell Stantorrs főparancsnokkal – tette hozzá a mester. – Most menj, később majd találkozunk a Szövetségi Kolostorban.

– Igenis, mester!

Így aztán Shigar sétált, és némán fortyogott magában. Valahol mélyen tudta, elég erősnek kell lennie ahhoz, hogy felülemelkedjen ezen az átmeneti visszaesésen. Kemény önfegyelemre van szüksége, hogy egységbe fonja a képességeinek utolsó, szabad szálait is. De ezekben a percekben az ösztönei nem a megnyugvás felé vezették őt, hanem éppen ellenkezőleg, elterelték attól.

Egyre hangosabbnak hallotta a sugárnyalábok vijjogását. Hamarosan megérkezett egy sikátorhoz, amely úgy búzlott, mintha a kövezete woodoo-ürüléssel lett volna bevonva. Az első emelet magasságában szeszélyesen villódzó lámpa lengedezett, a fénye undorító domborművekké festette a szemét- és törmelékhalmozatokat. Egy falmélyedésben ócska, elaggott droid ácsorgott, rozsdás ujjjaival védelmezően tartotta vissza széthasadt burkolatából kitüremkedő alkatrészeit és vezetékkeit. A Birodalommal vívott hidegháború mindeddig messze elkerülte ezt a sikátort és nyomorult lakóit, ám a hatásait itt is érzékelni lehetett. Amennyiben Shigar haragudni akart a Köztársaságban uralkodó állapotokra, ennél jobb helyet nem is választhatott volna.

Valahol előtte a tűzharc mind hevesebben dúlt. A kezébe vette a fénykardját.

Nincsenek érzések – mondta magának –, csak a lelki béke létezik.

De hogyan is létezhetne lelki béke igazság nélkül? Mit tudhatnak erről a Jedi Tanács tagjai, akik kényelemben üldögélnek új Templo-mukban, a Tythonon?

Éles sikolyok szakították ki az önemésztő töprengésből. A következő pillanatban teljes sebességgel rohant, fénykardjának energia-pengéje smaragdzöld fénnel ragyogott a félhomályban.

Larin Moxla megállt, hogy meghúzza a páncéljának hasszíját. Az átkozott vacak folyton meglazult, és ebben a helyzetben nem akart kockáztatni semmit. Tudván tudta, hogy amíg a törvényszolgák nem érkeznek meg a helyszínre, egyedül ő áll a Fekete Nap bűnözői, illetve a Rágcsáló-fészek viszonylag ártatlan polgárai között. És a lármából ítélve az utóbbiak felét máris foszlányokra lőtték.

Miután megállapította, hogy páncélzata eltakarja a nemes szerveinek többségét, kinézett a fedezékül használt alacsony falszakasz felett, és a vállához emelte módosított rövid csövű karabélyát. Ez a fegyver illegálisnak számított a Coruscanton, csakis a különleges egységek használhatták. Larin szerzett a magáéhoz egy erős céltávcsövet, és most ezen keresztül fürkészte a Fekete Nap erőddé épített, többszintes házát. A főbejárat környéke elhagyatottnak tűnt, és a tetőn sem őrködött senki – amit meglepőnek talált. Ugyanakkor a tűzharc tovább tombolt az épület belsejében. Lehet, hogy csapda?

Mint már oly sokszor, ezúttal is azt kívánta, hogy bárcsak lennének társai, azzal leeresztette a fegyverét, és felegyenesedett. Senki sem lőtt rá. Még csak észre sem vették. És ő sem látott másokat, mint a fejvesztve rohangáló, fedezéket kereső helyi lakosokat. Ám ami a bentről érkező lármát illette, az utca teljesen elhagyatott is lehetett volna.

Csapda vagy sem, Larin úgy döntött, hogy közelebb merészke-dik. A térdét mélyen berogyasztva, halk csörömpölés kíséretében futott fedezéktől fedezékig, gondosan kerülve azokat a helyeket, ahol másodkézből beszerzett páncélja beakadhatott volna. Végül már csak néhány méter választotta el a bejáratától. Az összecsapást kísé-

rő vijjogások alapján megpróbálta azonosítani a benti fegyvereket: különböző típusú sugárvetők és lézerpisztolyok; legalább egy állványos sorozatlövő fegyver; két vagy három vibrokard; és mindezen felül még valami, ami szokatlan, furcsa hangot adott ki. Egyfajta süvítés, mintha szuperforró gázok törnének át egy szűkítőn...

Lángszóró.

Larin még sosem hallott olyan bandáról, amely lángszórót használt volna. Túl nagy volt a veszélye annak, hogy a tűz szétterjed, és elpusztítja a környéket. Effajta fegyvert csakis egy kívülálló vethetett be. Csakis egy kívülálló, akit nem érdekel, hogy mekkora károkat okoz.

Valami felrobbant az egyik emeleti helyiségben, por és tégladarabok záporoztak az utcára. Larin ösztönösen lebukott, de a fal szerencsére kitartott – ha összeroskadt volna, legalább egyméternyi törmelék temette volna maga alá.

A bal keze számolni akart, és ő hagyta. Valamiért így érezte helyesnek. Háromra indulok... egy... kettő...

És ekkor néma csend zuhant a környékre.

Larin megdermedt. Mintha valaki elfordított volna egy kapcsolót. Az egyik pillanatban örült káosz tombolt az épületben, a következő pillanatban semmi. Az égvilágon semmi. A számolásról megfeledkezve behúzta a kezét. Szentül megfogadta, hogy nem megy sehová, amíg meg nem tudja, hogy mi történt itt, és kik vettek részt benne.

Valami összeroskadt az erőddé alakított építményben. Larin szorosabban markolta a karabélyát. Léptek dobbantak és csikorogtak a bejáráshoz vezető folyosón. Két láb, nem több.

Larin belépett az ajtó elé, úgy fordult, hogy az oldalát mutassa az épület felé, és ezzel a lehető legkisebb célpontot nyújtsa, majd a sötét nyílásra szegezte a fegyverét.

A léptek tovább dobogtak – minden sietség nélkül, magabiztosan, súlyosan. Nagyon súlyosan.

Néhány pillanattal később Larin mozgást látott, és határozottan felkiáltott:

– Állj! Maradj ott!

A bejárat valamivel világosabb alsó harmadában megjelent egy sűrű pánccélhüvellyel borított vaskos láb, majd még egy, és a tulajdonosuk közepes terpeszben lecövekelt.

– Gyere előre lassan! – kiáltotta ekkor Larin. – Semmi kapkodás!

A lábak felváltva előrelendültek, tettek két lépést, és az ajtóban egy hatalmas termetű mandalori jelent meg – a feje búbja az ajtókeret tetejét súrolta.

– Ennyi elég lesz – hadarta sietve Larin.

– Mihez? – kérdezte a tagbaszakadt alak.

Larin a nyers, mesterséges hang hallatán összerezett, de igyekezett megőrizni a hidegvérét, akármilyen neheze esett is. Láta már, hogy a mandaloriak mire képesek harc közben, és pontosan tudta, hogy a felszerelése milyen szánalmasan kevés ahhoz, hogy elbánjon ezzel a fickóval. Megköszörülte a torkát, és határozottságot színlelve válaszolt:

– Ahhoz, hogy elmondd, mit műveltél odabent.

– Információt kerestem – válaszolta a mandalori.

– Szóval fejvadász vagy?

– Számít, hogy mi vagyok? – kérdezett vissza a legteljesebb nyugalommal a harcos.

– Számít, amikor a népemet gyilkolod! – vágott vissza szenvedélyesen Larin. – Nem úgy nézel ki, mint a Fekete Nap szindikátus tagjai.

– Sosem állítottam, hogy közénk tartozom.

– De azt sem mondtad, hogy nem! – jegyezte meg Larin.

A megtermett alak kicsit oldalra mozdulva a jobb lábára terhelte a testsúlyát, és közölte:

– Egy Lema Xandret nevű nőről keresek információkat.

– Még sosem hallottam róla – felelte a fejét ingatva Larin.

– Biztos vagy benne?

– Azt hittem, kettőnk közül én vagyok az, aki kérdez.

– Rosszul hitted! – válaszolta a mandalori, azzal felemelte és előrszegezte a jobb kezét. Az alkarját borító pánccélburkon felnyílt egy fémlemez, és a lángszóró bukkant fel alóla. Larin keményen megmarkolta a fegyverét, és elszántan igyekezett előkotorni az emlékezetéből, hogy hol vannak a mandaloriak pánccélzatának gyenge pontjai – ha egyáltalán vannak gyenge pontjaik...

– Ne tedd! – zendült ekkor egy határozott hang tőle jobbra.

Larin ösztönösen odakapta a fejét, és egy sötét köpenyt viselő fiatal férfit pillantott meg, aki tőle két méterre állt, és bal kezét megálljt parancsolva feltartotta.

A meglepő fordulat láttán megfélemedezett arról, hogy hol van és mit csinál. A következő másodpercben keskeny lánglegyező száguldott felé, mire mélyen lebukott, így a csóva néhány ujjnyival a feje felett húzott el.

Leadott egy lövést, a sugárnyaláb ártalmatlanul lesiklott a mandalori mellvértjéről, ekkor gyorsan oldalra vetette magát, hogy kikerüljön az ellenfele tűzvonalából. Hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy mi lepte meg jobban: egy Jedi felbukkanása Coruscant mélyén, vagy a tény, hogy a sajátjához hasonlóan a férfi arcát is a kiffuk jellegzetes törzsi tetoválásai díszítik.

Shigar egyetlen pillantással felmérte a helyzetet. Még sosem harcolt mandaloriak ellen, de a mestere gondosan felkészítette rá. Tudta, hogy ez a népség veszélyes, nagyon veszélyes, és felmerült benne a gondolat, hogy talán nem kéne összeakaszkodnia ezzel a képviselőjükkal. Úgy sejtette, hogy ő és a megviseltnek tűnő katonanő még együtt sem lesznek képesek legyőzni a félelmetes harcost.

Aztán lángcsóva lövellt a katonanő felé, és az ösztönei átvették az irányítást. A katonanő figyelemre méltó gyorsasággal fedezékbe ugrott. Shigar előrelendült, és a kardját felrántva kettéhasította a feje felé repülő hálót, amelynek érkezésére bizvást számíthatott. Mialatt kiszabadította magát, a pengéjének dühödt bűgását háti rakéta süvítése nyomta el. A mandalori legfeljebb egy métert emelkedett a levegőbe, Shigar az Erő közvetítésével nekítaszította őt a szomszédos épület homlokzatának, és az ütközés pillanatában a rakéta befulladt.

A mandalori ingerülten horkantott, és miután a kövezetre zuhant, gyors egymásutánban két nyíllövedéket lőtt egyenesen a Jedi tanítvány arca felé. Shigar mindkettőt félresöpörte, és lábujjhegyen táncolva közelebb nyomult az ellenfeléhez. Nagyobb távolságból jelentős hátrányba került volna. A mandaloriak elsősorban a kis és közepes hatótávolságú fegyverekhez értettek mesteri szinten, és min-

dent megtettek annak érdekében, hogy elkerüljék a közelharcot – leszámítva persze azokat, amelyeket a hírhedt gladiátorvermeikben vívtak. Shigar úgy számította, ha elég közel tud kerülni ahhoz, hogy lesújthasson, és a katonanő néhány lövéssel eltereli a mandalori figyelmét, talán szerencséje lesz...

Rakéta robbant valahol a feje felett, aztán még egy. A mandalori nem őt, hanem a város felsőbb szintjeit vette célba. Törmelék zuhogott a magasból, és Shigar kénytelen volt a fejét védeni. Az ellenfele nyomban kihasználta, hogy nem figyel rá: gyors szökkenéssel bebújt a kardja alatt, és torkon ragadta. Shigar teljesen összezavarodott – a mandaloriak, ha csak tehetik, kerülik a közvetlen közelharcot! A következő pillanatban már a levegőben repült, a tagbaszakadt fickó a puszta testi erejét felhasználva nekivágta őt egy falnak.

Szerencsére talpra érkezett a kövezetre. Az ütközéstől kicsit elkábult, de hamar összeszedte magát, és felkészült az újabb támadásra.

Tőle jobbra a mandalori tett három hosszú, futó lépést, ezzel felszaladt három törmelékhalmon, és a legmagasabbról elrugaskodva felugrott egy háztetőre. Megint rakéták íveltek felfelé, a detonációk jókora betondarabokat szaggattak ki egy magasvasút tartószerkezetéből. Karcsú fémdárdák váltak le a magasban, majd zuhantak Shigar és a katonanő felé. A Jedi-tanítvány minden energiáját megidézve Erő-pajzsot teremtett kettejük fölé, a hegyes acélelemek lesiklottak erről a láthatatlan védőburokról, és belefűrődtek a kövezetbe.

– Megszökik!

A katonanő kiáltását újabb robbanás követte. A menekülő mandalori gránátot hajított maga mögé, amely megsemmisítette a tető jókora darabját, és sűrű, fekete füstfelhőt terített a sikátorra. Shigar csapdára számítva óvatosan átsietett a füstön, de azon túl sem talált semmit. Tett még egy gyors kört, majd néhány Erő-taszítással eloszlatta maga körül a sötét felhőt.

A mandalori eltűnt. Fel, le, jobbra, balra – nem lehetett megállapítani, hogy melyik irányba menekült. Shigar az Erőn keresztül próbált rátalálni. Már egyenletesen és lassan lélegzett, bár a szíve még hevesen dübörgött. Nem érzékelt semmit.

Tőle néhány lépésnyire a katonanő kibukkant a füstből, mélyen lekuporodva, óvatosan haladt előre. Hirtelen felegyenesedett, ter-

peszbe ugrott, és a padavanra szegezte a fegyverét, aki erre azt hitte, hogy a nő tényleg lőni fog.

– Elvesztettem – közölte Shigar, kelletlenül beismerve a kudarcukat.

– Nem a te hibád – felelte a nő, és leeresztette a karabélyát –, mi mindent megtettünk.

– Hogyan kerültél ide? – érdeklődött a padavan.

– Azt hittem, csak a Fekete Nap szokásos belső csetepatéja – válaszolta a katonanő az ádáz tűzharc helyszínéeként szolgáló épület felé intve –, aztán ez a fickó sétált ki az ajtón.

– Miért támadt rád?

– Talán azért, mert nem tetszett neki a képem – felelte a vállát vonogatva a nő. – Vagy mert azt hitte, törvényszolga vagyok.

– És nem vagy az?

– Nem. Nem szeretem a módszereiket. Mellesleg hamarosan itt lesznek, úgyhogy jobban tennéd, ha eltűnnél innen, mielőtt elkapnak és úgy döntenek, hogy te vagy a felelős ezért az örületért.

Jó tanács volt, ezt Shigar elismerte magában. Az alsó szinteket felügyelő, elvadult milícia a saját törvényei szerint működött, és a tagjai kemény kézzel bántak azokkal, akik bemerészkedtek a felségterületükre.

– Először megnézem, hogy mi történt itt – felelte Shigar, és a kardját maga elé tartva elindult a füsttől megfeketedett főbejárat felé.

– Minek? Nem a te gondod.

Shigar erre nem válaszolt. Akármi zajlott le az épületben, egyikük sem tehetette meg, hogy csak úgy egyszerűen elsétálj innen. És érzékelte, hogy a nő megkönnyebbült attól, hogy nem egyedül kell behatolnia a bűnbanda házába.

Együtt derítették fel a füstölgő, omladozó romokat. Sugárvetők és holttestek heverték mindenütt, egyenlő arányban elosztva. Nyilvánvalónak tűnt, hogy a ház lakói fegyvert ragadtak, hogy feltartóztassák a betolakodót, de ezért mindannyian az életükkel fizettek. Mindez persze szörnyű volt, de korántsem meglepő. A mandaloriak nem támadtak rá senkire csak azért, mert az illető bűnöző, azt viszont rossz néven vették, ha tüzet nyitottak rájuk.

Az első emeleten Shigar megállt, mert érzékelte, hogy valaki még életben van. Felemelte a kezét, intett a társának, hogy lassabban ha-

ladjon előre, arra az esetre, ha a túlélő azt hinné, hogy ők ketten azért jöttek, hogy befejezzék a mandalori művét. A nő azonban a karabélyát lövésre készen tartva, a veszélyekkel mit sem törődve előresietett. Shigar nesztelenül követte, és az Erőn keresztül folyamatosan letapogatta a környezetét.

A túlélőt egy széttört láda mögött találták meg. A nautoli férfi felsőtestén sugárnyaláboktól származó égésnyomok feketéllettek, a nyakából nyíllövedék meredt ki. Sötét, gyors ütemben szétterjedő vértócsában feküdt. Shigar leguggolt mellé, hogy megvizsgálja a sérüléseit, és néhány gyors pillantással felmérte, hogy ha leszorítással nem is állíthatja el a vérzést, módjában áll kauterizálni a felszakadt ereket, viszont gyorsan kell cselekednie, máskülönben nem lesz esélye segíteni. A nautoli felnézett rá, és mély, rekedtes hangon kinyögte:

– Dao Stryver... a semmiből bukkant elő.

– A mandalori? – kérdezte a katonanő. – Róla beszélsz?

– Dao Stryver – ismételte a nevet aprót biccentve a sebesült. – Azt akarta, ami a miénk. Nem akartuk átadni neki.

A katonanő levette a sisakját. Meglepően fiatal volt, legfeljebb húsz-huszonkét éves lehetett. Fekete haját rövidre vágatta, erős álla határozottságot sugallt, és a szeme ugyanolyan zöldben játszott, mint Shigar kardjának energiapengéje. Ám az ifjú Jedi leginkább azon lepődött meg, hogy a nő a Moxla-klán tetovált jelképét viseli az arcán.

– Mi az, ami maguknak van? – kérdezte a sebesülttől.

– Cinzia... – suttogta a nautoli, mialatt a szeme befordult az üregébe. Aztán vért köhögött a nő mellvértjére, és ismét kinyögte –, Cinzia...

– És az mi? – faggatózott tovább a katonanő, és közelebb hajolt a sebesülthöz, hogy a leghalkabb szavakat is meghallja. – Tartson ki! Már jön a segítség! Csak tartson ki!

Shigar hátradőlt. Megfelelő orvosi eszközök híján már semmit sem tehetett. A nautoli vett még egy utolsó lélegzetet, és csendesen kiszenvedett.

– Sajnálom – mormolta a Jedi-tanítvány.

– Nincs rá okod – felelte a katonanő a saját kezét bámulva. – A Fekete Nap tagjaként valószínűleg ő maga is gyilkos volt.